

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **L. P.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě (opravném prostředku) proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2002, č.j. x, ve spojení s rozhodnutím ze dne 15. 2. 2002, č.j. xx,

takto :

I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23.1. 2002, č.j. x se **zamítá.**

II. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15.2. 2002, č. j. xx, je **nicotné.**

III. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Česká správa sociálního zabezpečení (žalovaná) rozhodnutím ze dne 23. 1. 2002, č. j. x, zamítla žádost žalobkyně o poskytnutí jednorázové částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon o poskytnutí jednorázové

peněžní částky“ či „zákon č. 261/2001 Sb.“), o niž požádala jako vdova po účastníkovi národního boje za osvobození, s odůvodněním, že nárok na poskytnutí výše uvedené jednorázové částky nevznikl, neboť tento zákon se na žalobkyni nevztahuje. Toto rozhodnutí odůvodnila žalovaná dále tím, že žalobkyni již byla přiznána jednorázová peněžní částka podle zákona č. 217/1994 Sb.

Dopisem ze dne 6. 2. 2002 žalobkyně poukázala na nedostatky rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2002. Současně se dne 11. 2. 2002 dostavila do informační kanceláře České správy sociálního zabezpečení se žádostí o nové posouzení svého nároku, neboť v dřívějším řízení neobdržela částku podle zákona č. 217/1994 Sb., jak bylo uvedeno v daném rozhodnutí, ale obdržela ji podle zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 39/2000 Sb.“).

Na základě tohoto podnětu bylo vydáno nové zamítavé rozhodnutí (dne 15. 2. 2002), kterým bylo rozhodnutí ze dne 23. 1. 2002 (jak se podává z jeho odůvodnění) zrušeno, a v němž bylo uvedeno, že žalobkyni již byla přiznána jednorázová peněžní částka podle zákona č. 39/2000 Sb.

Dopisem ze dne 20. 3. 2002, doručeným dne 27. 3. 2002, podala žalobkyně k Vrchnímu soudu podání, ve kterém uvedla, že rozhodnutím ze dne 6. 6. 2000 jí byla vyplacena částka podle ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 39/2000 Sb. ve výši 61 000 Kč, tj. polovina z částky, která by podle citovaného ustanovení náležela manželovi žalobkyně. Dále uvedla, že ustanovení § 4 odst. 4 věta druhá zákona č. 39/2000 Sb. se jeví jako poněkud ohraničené a nenachází rozdíl mezi tím, když účastník v boji padl nebo utrpěl zranění, kterým poté při druhé operaci podlehl, přičemž oba položili životy za osvobození republiky a potlačení nacizmu. Žalobkyně dále poznamenala, že po nabytí účinnosti zákona o poskytnutí jednorázové peněžní částky požádala o vyplacení druhé poloviny z částky 122 000 Kč, která jí, jako oprávněné osobě po manželovi, který v boji utrpěl těžké zranění, kterému podlehl, dle jejího názoru náležela. Na závěr žalobkyně uvedla, že tato žádost byla rozhodnutím ze dne 23. 1. 2002 žalovanou zamítnuta. K tomu žalobkyně uvedla, že zákon o poskytnutí jednorázové peněžní částky, jakož i zákon č. 39/2000 Sb. se sice vztahují na občany České republiky, méně však na pozůstalé po nich. Na závěr žalobkyně konstatovala, že když jejímu manželovi nebylo dopřáno, aby žil, jistě by si přál, aby částka, která by mu podle zákona náležela, byla vyplacena jeho pozůstalé rodině a domnívá, se že ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 39/2000 Sb., bylo k řešení těchto případů schváleno. Z obsahu tohoto dopisu žalobkyně vyplývá, že se dílem vztahuje k rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2002 a dílem k rozhodnutí ze dne 15. 2. 2002, doručenému žalobkyni dne 25. 2. 2002.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 27. 11. 2002 uvedla, že v žádosti o přiznání peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. žalobkyně vyznačila, že odškodnění žádá z důvodu, že manžel byl účastníkem národního boje za osvobození, uvedeným v 1 odst. 1 větě druhé zákona č. 261/2001 Sb. (tedy příslušníkem Československého armádního sboru v SSSR, který v něm konal vojenskou službu po dobu kratší než 3 měsíce, avšak společně se službou příslušníka 1. československé armády na Slovensku jeho vojenská služba trvala alespoň 3 měsíce). Částku přitom požadovala za dobu jeho vojenské služby od 17. 2. 1944 do 5. 5. 1945. Žalovaná proto vyvozuje, že podmínky pro jeho vyplacení splněny nejsou. Z podání žalobkyně ze dne 20.3.2002, jakož i z předchozího podání z 6. 2. 2002 žalobkyně naproti tomu vyplývá, že žádostí mínila dosáhnout výplaty i druhé poloviny z částky 122 000 Kč, když polovinu z této částky ve výši 61 000 Kč jí žalovaná přiznala rozhodnutím o nároku

na peněžní částku podle zákona č. 39/2000 Sb. (rozhodnutím ze dne 6. 6. 2000), popř. že jí zamýšlela dosáhnout výplaty částky 120 000 Kč z titulu, že manžel zemřel na následky zranění utrpěného v boji. Žalovaná se proto domnívá, že ani pro takový postup nelze v zákoně č. 261/2001 Sb. najít žádné opory, neboť tímto zákonem jsou upraveny pouze nároky těch účastníků národního boje za osvobození (resp. vymezeného okruhu pozůstalých po takových osobách), na které se nevztahoval ani zákon č. 39/2000 Sb., upravující nároky příslušníků čs. zahraničních a spojeneckých armád, ani zákon č. 217/1994 Sb., který upravuje nároky československých politických vězňů. Nároky osob, které dosáhly odškodnění podle některého z právě uvedených zákonů, nelze podrobovat dalšímu řízení podle zákona o přiznání jednorázové částky, když z jeho obsahu i z obsahu důvodové zprávy k tomuto zákonu je zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo přiznat odškodnění právě a pouze jen těm účastníkům odboje, na které se nevztahovaly zákony č. 217/1994 Sb. a č. 39/2000 Sb. a narovnat tak vztahy mezi jednotlivými skupinami účastníků národního boje za osvobození. Žalobkyni tedy podle názoru žalované nárok na peněžní částku podle zákona 261/2001 Sb., resp. na jakýsi doplatek k částce pravomocně přiznané podle zákona č. 39/2000 Sb., nemůže v žádném případě vzniknout. Žalovaná přiznala, že pochybila, když rozhodnutí ze dne 15. 2. 2002 vůbec vydala, resp. tím, že jím současně zrušila, nikoli změnila, rozhodnutí ze dne 23. 1. 2002. Domnívá se však, že skutečnost, že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí ze dne 23. 1. 2002 za právní normu, podle níž žalobkyni rozhodnutím z 6. 6. 2002 přiznala peněžní částku ve výši 61 000,- Kč, chybně označila zákon č. 217/1994 Sb., nemohla mít vliv na správnost zamítavého výroku tohoto rozhodnutí a uvedla, že k nápravě tohoto nedostatku by postačilo písemné vysvětlení adresované žalobkyni ve spojení s opravou (47 odst. 6 správního řádu) příslušné pasáže v rozhodnutí ze dne 23. 1. 2002. Žalovaná proto ponechává na úvaze soudu, zda skutečnost, že v odůvodnění (nikoliv ve výroku) rozhodnutí z 15.2.2002 uvedla, že se jím zrušuje rozhodnutí z 23.1.2002, je důvodem k jeho zrušení jako tzv. paktu. Pro úplnost pak poznamenává, že také podání žalobkyně z 6. 2. 2002 je podle svého obsahu opravným prostředkem směřujícím proti rozhodnutí ze dne 23. 1. 2002 a že i v něm shodně uvádí, že důvodem, proč se zamítnutím své žádosti nesouhlasí, je její přesvědčení, že přijetím zákona 261/12001 Sb. byl otevřen prostor pro vyplacení vyšší částky, než která jí byla přiznána podle zákona č. 39/2000 Sb.

Ze správního spisu, který soudu předložila žalovaná, vyplynulo, že manžel žalobkyně byl na základě potvrzení Federálního ministerstva národní obrany ze dne 18. 9. 1989, č. j. 306 735/1989 od 17. 2. 1944 do 5. 5. 1944 příslušníkem Československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik. Žalobkyně požádala o přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb. Rozhodnutím žalované ze dne 6. 6. 2000 byla žalobkyni přiznána jednorázové peněžní částka ve výši 61 000 Kč v souladu s ustanovením § 4 odst. 4 zákona č. 39/2000 Sb. Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že žalobkyně dne 29. 8. 2001 požádala o poskytnutí jednorázové peněžní částky i podle zákona č. 261/2001 Sb. V žádosti uvedla, že žádá odškodnění z důvodu, že manžel byl příslušníkem Československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik, a to v době od 17. 2. 1944 do 5. 5. 1945. Tato žádost byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 1. 2002 zamítnuta s odůvodněním, že bylo prokázáno, že žalobkyni již byla přiznána jednorázová peněžní částka podle zákona č. 217/1994 Sb. Toto rozhodnutí žalovaná zrušila (jak se podává z jeho odůvodnění) novým rozhodnutím ve věci (ze dne 15. 2. 2002), v němž uvedla, že žalobkyni byla již poskytnuta jednorázová peněžní částka podle zákona č. 39/2000 Sb. a dále že, nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky nevznikl, neboť zákon č. 261/2001 Sb. se na žalobkyni nevztahuje.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla z Vrchního soudu v Praze podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř.

s.“). Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (s. ř. s.), dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (s. ř. s.). Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona (s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud podání žalobkyně ze dne 6. 2. 2002 posoudil jako žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2002, přičemž ji obsahově posuzoval ve spojení s návazným podáním žalobkyně ze dne 20. 3. 2002, navazujícím na rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2002. Nejprve Nejvyšší správní soud žalobkyni přípisem ze dne 2. 4. 2003 vyzval, aby označila důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedla v žalobě. Na základě této výzvy zaslala žalobkyně Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 4. 2003 podání, ve kterém uvedla, že ke svému předchozímu podání v předmětné věci nehodlá navrhovat žádných důkazů a dále, že své podání ani nepovažovala a nepovažuje za opravný prostředek proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, což z něho dle jejích slov i vyplývá. Uvedla, že v podání popsala pouze postup řízení v uvedené věci a svůj názor na věc v domnění, že najde vysvětlení k ustanovení § 1 odst. 2 zákona 39/2000 Sb., které se jí jevilo poněkud ohraničené, neboť nevidí rozdíl mezi padnutím v boji a utrpění těžkého zranění, kterému manžel později podlehl. Z důvodu, že z tohoto podání se nedal dovodit zřejmý úmysl žalobkyně, zaslal Nejvyšší správní soud dne 21. 8. 2003 žalobkyni výzvu, ve které žalobkyni požádal o výslovné sdělení, zda je její výše uvedené podání možno považovat za zpětvzetí návrhu na zahájení řízení a stanovil k tomuto vyjádření dvoutýdenní lhůtu. Současně poučil žalobkyni o důsledcích tohoto zpětvzetí. Žalobkyně ve svém návazném podání ze dne 9. 9. 2003 uvedla, že nesouhlasí se zpětvzetím návrhu na zahájení řízení. Dále žalobkyně opětovně uvedla zejména následující skutečnosti. Ustanovení § 4 odst. 4 věta druhá zákona č. 39/2000 Sb. se žalobkyni jeví jako poněkud ohraničené a nenachází rozdíl mezi tím, když účastník v boji padl nebo utrpěl zranění, kterým poté při druhé operaci podlehl, přičemž oba položili životy za osvobození republiky. Rovněž tak ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 39/2000 Sb. nevystihuje konkrétnost případů, což žalobkyně demonstruje i příklady. Žalobkyně rovněž uvedla, že zákon o poskytnutí jednorázové peněžní částky a další sledovaly vděčnost a uznání účastníků národního boje za osvobození republiky projevem finančního odškodnění a pomoci postiženým a domnívá se, že žalovaná by v této věci mohla postupovat na základě § 3 odst. 2 zákona č. 39/2000 Sb.

Současně Nejvyšší správní soud vyrozuměl žalobkyni i žalovanou o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání. Žalobkyně i žalovaná se ve stanovené lhůtě nevyjádřily a Nejvyšší správní soud má proto za to, že souhlas byl udělen. Námitka podjatosti k složení senátu Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje, nebyla žádným z účastníků vznesena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadané rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně požádala o přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., který v § 1 odst. 1 stanoví, že se vztahuje na občany, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení nebo na občany, kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje. Zákon č. 255/1946 Sb. v ustanoveních § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f) však uvádí, že účastníkem národního boje za osvobození je ten,

kdo v letech 1939 až 1945: c) byl příslušníkem první československé armády na Slovensku; d) byl československým partyzánem; e) zúčastnil se alespoň 3 měsíce soustavnou činností zahraničního nebo domácího hnutí, směřujícího přímo k osvobození republiky Československé, nebo Slovenského národního povstání třeba po dobu kratší takovým způsobem, že tato činnost přivodila nebo byla prokazatelně způsobilá přivodit jemu nebo jeho rodině újmu na životě, osobní svobodě nebo zdraví; f) zúčastnil se povstání v květnu 1945, při čemž za bojů padl nebo byl těžce raněn nebo utrpěl těžkou poruchu zdraví. Ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona dále stanoví, že stejně jako účastníci národního boje za osvobození se posuzují příslušníci stráže obrany státu zřízené vládním nařízením ze dne 23. října 1938, č. 270 Sb., o stráži obrany státu, kteří v roce 1938 v souvislosti s bojem proti nepřátelské protistátní činnosti v pohraničí utrpěli újmu na životě, osobní svobodě nebo zdraví. Zákon č. 261/2001 Sb. v ustanovení § 1 odst. 1 věta druhá dále stanoví, že účastníkem národního boje za osvobození je i občan České republiky, který splňuje podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. a) tohoto zákona, tedy byl příslušníkem československé armády v zahraničí, a to příslušníkem Československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik a konal tam službu sice kratší než tři měsíce, avšak společně se službou příslušníka první československé armády na Slovensku jeho vojenská služba trvala alespoň tři měsíce.

Z výše uvedeného potvrzení Federálního ministerstva národní obrany, jakož i ze žádosti žalobkyně o přiznání jednorázové peněžní částky vyplývá, že manžel žalobkyně byl od 17. 2. 1944 do 5. 5. 1944 příslušníkem Československé armády v zahraničí (příslušníkem Československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik). Jde tedy o potvrzení plně vyhovující podmínkám zákona č. 39/2000 Sb., který se vztahuje na odškodnění občanů České republiky, splňujících podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bod 1 písm. a) zákona č. 255/1946 Sb. (služba trvající po dobu delší než tři měsíce). Citovaná ustanovení zákona č. 261/2001 Sb. se však na příslušníka Československé armády v zahraničí vztahují pouze tehdy, pokud byl příslušníkem Československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik a konal tam službu sice kratší než tři měsíce, avšak společně se službou příslušníka první československé armády na Slovensku jeho vojenská služba trvala alespoň tři měsíce. Manžel žalobkyně jak vyplývá z potvrzení Federálního ministerstva národní obrany (viz výše) však všechny tyto podmínky nesplňoval a žalobkyni tudíž nevznikl nárok na přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Tomu svědčí i důvodová zpráva k zákonu č. 261/2001 Sb., v níž je uvedeno, že zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci odstranil křivdy způsobené nezákonným odsouzením a poskytl morální zadostiučinění a přiměřenou hmotnou náhradu za utrpěné škody; další křivdy byly napraveny zákonem č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, zákonem č. 229/1991 Sb., o půdě, zákonem č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické perzekuce a zákonem č. 39/2000 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu dále uvádí, že tyto zákony splnily svůj účel, ale nepostihnuly všechny následky a důsledky perzekuce, zejména u účastníků národního odboje za osvobození na domácí půdě a jeho cílem je proto narovnat vztah mezi jednotlivými skupinami účastníků boje za osvobození. Proto byl přijat tento zákon (zákon č. 261/2001 Sb.), který však upravuje pouze nároky těch účastníků národního boje za osvobození (resp. vymezeného okruhu pozůstalých po takových osobách), na které se nevztahoval ani zákon č. 217/1994 Sb., který upravuje nároky československých politických vězňů, ani zákon č. 39/2000 Sb., upravující nároky příslušníků čs. zahraničních a spojeneckých armád. To tedy znamená, že úmyslem zákonodárce nebylo při přijímání zákona č. 261/2001 Sb. umožnit duplicitní odškodnění ve formě umožnění poskytnutí další jednorázové peněžní částky: Ta může být pro tutéž dobu

poskytnuta buď podle zákona č. 39/2000 Sb., nebo podle zákona č. 261/2001 Sb., a to s ohledem na to, které z podmínek uvedených zákonů žadatel splňuje.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně podmínky pro přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. nesplňuje, neboť z obsahu i souvislostí tohoto zákona plyne, že se na daný případ nevztahuje.

Pokud jde o výše rekapitulované vyjádření žalobkyně z podání ze dne 20. 3. 2002 ve vztahu k § 3 odst. 2 zákona č. 39/2000 Sb., k tomuto Nejvyšší správní soud jen stručně uvádí, že žalobkyně podala opravný prostředek (žalobu) proti rozhodnutí žalované o nepřiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. a nikoliv proti rozhodnutí žalované o nepřiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb. a Nejvyšší správní soud se touto skutečností proto nemohl zabývat a také nezabýval (k tomu se jen poznamená, že k podání opravného prostředku proti rozhodnutí podle zákona č. 39/2000 Sb. také již uplynula žalobkyni zákonná lhůta). Právě uvedeným zdůvodněním se Nejvyšší správní soud rovněž vyjadřuje k tvrzení žalobkyně, že ustanovení § 4 odst. 4 věta druhá zákona č. 39/2000 Sb. se jí jeví jako poněkud ohraničené a nenachází rozdíl mezi tím, když účastník v boji padl nebo utrpěl zranění, k tvrzení, že zákon č. 39/2000 Sb. se sice vztahuje na občany České republiky méně však na pozůstalé po nich, jakož i k tvrzení, že její manžel by si přál, aby částka byla vyplacena jeho pozůstalé rodině. K tomuto Nejvyšší správní soud dodává, že mu nepřísluší vůli zákonodárce jakkoliv měnit. Je si však vědom utrpení, které manžel žalobkyně prožil. Zákon ale neumožňuje Nejvyššímu správnímu soudu odchýlit se pro přiznání jednorázové peněžité částky byť sebemenším způsobem od rámce zakotveného zákonem a rovněž tak zákon neposkytuje Nejvyššímu správnímu soudu žádné nástroje pro odstranění tvrdosti zákona s cílem alespoň částečně kompenzovat prožité útrapy. K žádosti žalobkyně žádající vysvětlení § 1 odst. 2 zákona č. 39/2002 Sb., Nejvyšší správní soud uvádí, že není oprávněn podávat vysvětlení k ustanovení zákonů.

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud se současně musel zabývat i skutečností, že žalovaná v předmětné věci vydala dvě navazující rozhodnutí, a to jednak rozhodnutí ze dne 23.1.2002 a dále rozhodnutí ze dne 15. 2. 2002, kterým se předchozí rozhodnutí (jak se podává z jeho odůvodnění) rušilo a současně tedy nahrazovalo. Vzhledem k tomu, že zákonná úprava k takovémuto vydání druhého rozhodnutí v téže věci neposkytuje žádný základ, Nejvyšší správní soud vyslovil, a to i bez návrhu, podle § 76 odst. 2 s.ř.s., nicotnost druhého rozhodnutí žalované v předmětné věci, tj. rozhodnutí ze dne 15. 2. 2002. Přitom již soud považoval ze nerozhodné, že „zrušení rozhodnutí ze dne 23.1.2002“ bylo konstatováno nikoliv ve výroku, ale až (či „jen“) v odůvodnění nicotného rozhodnutí. Soud při dovozování nicotnosti předmětného rozhodnutí vyšel z úvahy, že pravomoc České správy sociálního zabezpečení rozhodovat o nároku a výši jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/12001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politických vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, zahrnuje toliko pravomoc rozhodovat o přiznání či nepřiznání nároku s příslušnou výší jednorázové peněžní částky a nezahrnuje již pravomoc rozhodovat o zrušení či změně takto jednou vydaného rozhodnutí. Takové rozhodnutí o zrušení či změně rozhodnutí o přiznání či nepřiznání nároku s příslušnou výší

jednorázové peněžní částky je rozhodnutím nicotným pro nedostatek pravomoci správního orgánu k jeho vydání.

Tím přitom nebylo nijak dotčeno žalobní projednání předmětné věci ve smyslu rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2002 (které v důsledku nicotnosti rozhodnutí ze dne 15. 2. 2002 zůstalo „nezrušeno“), neboť soud posoudil podání žalobkyně ze dne 6. 2. 2002 (podle jeho obsahu) jako opravný prostředek (nyní žalobu) a její podání ze dne 20. 3. 2002 posoudil jako doplnění či rozvedení tohoto opravného prostředku, a rovněž zohlednil další vyjádření žalobkyně ze dne 22.4.2003 a ze dne 9. 9. 2003. Podání žalobkyně ze dne 6.2.2002 soud posoudil jako opravný prostředek ve vztahu k rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2002 i přesto, že ze spisu není zřejmé, kdy bylo podání učiněno a zda bylo samostatně postoupeno Vrchnímu soudu v Praze. Ve spisu toto podání založeno je, z údajů tam obsažených je zřejmé, že bylo podáno u žalované, což daná úprava připouštěla, a pokud jde o jeho včasnost, ze spisu vyplývá, že ve smyslu tohoto podání žalobkyně osobně jednala u žalované dne 11. 2. 2002. Za tohoto stavu vzal soud za prokázané, že podání bylo učiněno včas, a vzhledem k tomu, že je součástí spisu, vycházel z něho jako ze soudu postoupeného opravného prostředku (nyní žaloby).

Pokud jde o nedostatek rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2002, spočívající v tom, že namísto odkazu na zákon č. 217/1994 Sb., má obsahovat odkaz na zákon č. 39/2000 Sb., je soud toho názoru, že jde o chybu, která je odstranitelná postupem (opravou) podle § 47 odst. 6 správního řádu, a to kdykoliv i bez návrhu. Zřejmost této chyby vyplynula již při jednání žalobkyně a žalované dne 11. 2. 2002, a žalobkyně i žalovaná se ve všech svých dalších úkonech řídily vědomím, že rozhodnutí žalované v předmětné věci je spojováno s předchozím rozhodováním podle zákona č. 39/2000 Sb., a nikoliv s rozhodováním podle zákona č. 217/1994 Sb. Při zřejmosti této skutečnosti nepovažoval tedy soud za nutné výslovně řešit zmíněný nedostatek daného rozhodnutí, a to i přesto, že při vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2002 formálně dosud oprava tohoto nedostatku v rozhodnutí ze dne 23. 1. 2002 provedena nebyla.

Účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, když žalobkyně neměla v řízení úspěch a žalované podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. 10. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu